

מסורת הש"ס

(א) וְעַתָּה יֵרֵד מִיָּד בְּרִיךְ תְּהִלָּה: דִּים
פִּילֵסוֹף וְעַיִן דְּשֵׁי וְחֹסֶן שְׂמַת
קַעַד. דִּים מְחַסֵּר: (ב) וְיִרְחֹב:
(ג) וְעַיִן מִלֵּךְ לִקְחֵן דָּף: (ד) וְעַיִן
דִּימְסִינָה: (ה) מִתְּחִיל לֵךְ וְכִילֵה
(ו) וְיִרְחֹב לִטְלֵס בִּים הַיָּם
מִתְּחִיל שְׂמִינִיּוֹת אֶחָן מִיִּרְחֹבֵהוּ
וְיִרְחֹב וְיִרְחֹב וְיִרְחֹב וְיִרְחֹב
לִטְלֵס וְיִרְחֹב מִתְּחִיל לִקְחֵן עַיִן דִּים
קַעַד: (ז) מִיִּרְחֹבֵהוּ: (ח) וְעַיִן
(ט) מִיִּרְחֹבֵהוּ: (י) וְעַיִן מִיִּרְחֹבֵהוּ
מִיִּרְחֹבֵהוּ: דִּים בִּלְכָּן: (יא) לִטְלֵס
מִיִּרְחֹבֵהוּ: (יב) וְעַיִן מִיִּרְחֹבֵהוּ
וְיִרְחֹב מִיִּרְחֹבֵהוּ:

יורה אור השלם

1. ויאמר אלי לך אם בא
מקצאתי הן בענין נחשתי
הרובי ה' בגללי:
בראשית ל כז

2. ויהי מקאן הקשר את
בביתו חגל כל אשר יש לו
הקבר ה' את בית המצרי
בגלל יספה רובת ה' בכל
אשר יש לו בבית ובקשר:
בראשית לו א

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה מפעם קדמה
חלקם עומדים, ג"כ ע"ל דף
ל' ע"א: (ב) ה"ר: (ג) חזק
נמי
צריך לברר (ד) ש"ה החלטה
וספרו פנים: (ה) ד"ה ש"ה
ו"י מפעם עתיד, ג"כ ע"ל פנים
הנה
וכי: (ו) ב"ד הלום קודם.
ג"כ עתה נראה להם ש"ה המלכות
השלום: (ז) ד"ה ר"י וז"ל וי'
ס"ה. וי' ויכ"ה התוספות פרק
ה"ה כ"ה ש"ה ע"ה ע"ה וי': ע"ה
ה"ה: ע"ה: (ח) ד"ה חתם
ד"ה גלגל וי' א"ל חזון
ולאבדו דמי:

גליון הש"ס

גם' אלא כי דא דאריה
בראש. פי' כדמבין במלחמה
פי' דענה בדי' ועוד חס
הדיף ה' דנ' גידל: גם' שלש
בביות חס' פי' לקמן דף ג"ב
פי' חס' חס' דה' חס':
רש"י דה' לבנות דים רבים
אחוריהם. פי' מבואר כדנתי.
אלו מבין דברים ונכונות
פי' ה' מבואר דקא' על
נשלה לשונה. ופי' חס'
קוה דף ל"ט פי' דה' כל

מִסְפָּר חֲסִידוֹת

א. בתוס' ר"ש הוסיף, כדאמר' בערבי פסחים כין דאמר' הב לן ונברין אסור לנו למשתי עד דברכותי. ב. בתוס' ר"ש הוסיף, והם כעין סופגנין שכלילתן רכה שמטגנין בשמן.

לעזי רעזני

אובליא"ש [אובלידיו"ש].
אפיפיה, י"פלים.
אמישטרישוין
[אמישטרישוין]. מנה,
הסאת

מִנְחָה רַמְזִי

דגורם ברכה לעצמו. שגורם
ברכה הרבה לעמו בקידוש
והכדלה ובגרות החמים (לעיר
מז). ריסתא. מנה של בשר
מבושל (לעוף ו: ושם: דיסתא).
אחבא. של השלח (ספדושי עא.).

רבינו גי'ס

שלוש חכיפות הן חקף לסמיכה שחיטה. בתלמוד ארץ ישראל בפי מאימתי קורין אמר חקף לסמיכה שחיטה ודכחיק

כיצד מברכין פרק שישי ברכות

הוא בא ומברכין עליו ואע"פ
כל חליטת ריפסי. מפת הבאה
מן עדי כפנה גרסי: עדי. אלן.
הה חזו לא נפטרת מברכה אלא

דגורם ברכה לעצמו רב הונא אכל *תליסר* ריפתי בני תלחא תלחא בקבא ולא ברך א"ל רב נחמן עדי כפנא אלא *כל שאחרים קובעים עליו סעודה צריך לברך רב יהודה הוה עסיק ליה לבריה כי רב יהודה בר חביבא אייתו לקמיהו פת הבאה בכסנין כי אתא שמועיהו דקא מברכי המוציא אמר להו מאי ציצי דקא שמענא דילמא המוציא לחם מן הארץ קא מברכיתו אמרי ליה אין דתניא רבי מונא אמר משום רבי יהודה פת הבאה בכסנין עליה המוציא ואמר דשמואל הלכה כרבי מונא אמר ליה אין הלכה כרבי מונא אתמר אמרי לה והאמר הוא דאמר משמיהו דשמואל ילחמניות מערבין בהן ומברכין עליהן המוציא שאני התם ידקבע סעודתיה עליהו אבל היכא דלא קבע סעודתיה עליהו לא רב פפא איקלע לבי רב הונא בריה דרב נתן בטר דגמר סעודתיהו אייתו לקמיהו מידי למיכל שקל רב פפא וקא אכיל אמרי ליה לא סבר לה מר גמר אסור מלאכול אמר להו סלק אתמר *רבא ורבי זירא איקלעו לבי ריש גלותא לבתר דסליקו תבא מקמיהו שדרו להו *יריפתנא מבי ריש גלותא רבא אכיל ורבי זירא לא אכיל א"ל לא סבר לה מר סלק אסור מלאכול א"ל *יגון אתבא דריש גלותא סמכין: אמר רב הרגיל בשמן שמן מעכבו אמר רב אשי כי הוינן בי רב כהנא אמר לן כגון אנן דרגילין במשחא משחא מעכבא לן ולית הלכתא ככל הני שמעתתא *אלא כי הא דאמר רבי חייא בר אשי אמר רב *שליש תכיפות הן *יתבף לסמיכה שחישה תבף לגאולה תפלה *תבף לנפילת ידים ברכה אמר אביי אף אנו נאמר תבף לחלמידי חכמים ברכה שנאמר *ויברכני ה' בגללך איבעית אימא מנחא שנאמר *ויברך ה' את בית המצרי בגלל יוסף: *מתני' *ברך על היין שלפני המזון פטור היין שלאחר המזון *ברך על הפרפת שלפני המזון פטור את הפרפת שלאחר המזון ברך על הפת פטור את הפרפת על הפרפת לא פטור את הפת כש"א אף לא מעשה קדרה יהיו *וישבין כל אחד מברך לעצמו הסבו אחד מברך לכולן

אחרי גופא יכול לחזור ולאכול עם צה"כ: **אחרי**
זה ש' אומר שהצורך לגבך איש חד וחד לפי שאין יודע
ש' מן צה"כ וצויה דבי רש' גלותא: **הכך** אצטריכא
עד שצריך והוא הדין אם אמר הן ונצטרך אפי' בלא
במחן הסעודה דאי צפרפרת שלאחר הסעודה הא פסק ר'
י' פירש צפרפרת מיני דגים ופרגיות וקלת קשה אי' מא'
ר' עד צפרפרת לא צנומה צקורה דלית בה תורפא דמא'
ר' על הספרות לא פסק את הפס' אצטריכא דהוא מין
מלקא טריגים וטיסין כדאמרין לעיל' (א): **הסכו** אחר
הפס' דדוקא לגרסיה שהיו אוכלים בהסכה בין יחידים הם
אכלו להסכ' על מטמון שהיו אכלו כשכחו כולנו האוכלים
י' בגמרא משמע דמיי' בין צברות המוליד בין צברות האוכל'
קשה ומיהו צ"י אם האוכלים צדק והולכים ולא יטעו כל אדם
ושלמי פריך ומשי' משום דבמגמר כולם נהנים ביחד אכל אכל

מבית המשחה ונכנס לבית הכסא, כשהחזיר לו

מב.

קדו א ב מ"י פ"ג מהל' נדרות
הלכה ט פתג עשין ט
עוש"ע א"ח ס"י קתח ספ"ו ו'
קדו ג ד עוש"ע שס ספ"ף ו'
וספ"ף ה'

[illegible]

רבינו חננאל

[illegible]

ש' שלא לנרד כלל אשאר משקין הבאין
 מ' פוטרת כל הדברים הנאים בשבילה
 שקין לפי שיעקר משקין הוא והוא ראש
 ה' העיקר והן טעמין לי לעמן צברה והלכך
 משקין הבאין מחמת מחמת הסקודה
 ש' צבאין בשביל הפת לשרות המאכל
 וגם א"ל לאכילה בלא שמה' והלכך
 פ' פוטרתן מן מן היין כדקאמר
 ג' גמרא טעמא וולאי טעמא יחא
 מה שאנו מבררים בפסח על הדמיון
 על אכילה מרור לנד שהעולם
 מקשים אמאי אין מבררין מני ב"פ
 האדמה וב"פ האדמה דשאר ירקות
 אינו פטור כדקאמרין דהם כולם
 דאיכא טעמא והלל אשאר טעמא אלא
 וולאי טעמא הוי כיון דרמנא
 קביע' חוצה דכחי' על מלות
 ומרורים יאכלוהו הוי כמו דברים
 הרגילים בלא מחמת הסקודה דפת
 פוטרתן: לחמנית. פרש"י

אונגליא'ס ולא נהירא דל"כ אפלי
לא קבע נמי (ו) לברך המזיא שחר
הוא נחש גמור שחר קופי עסקה
ונראה לפרש דהיינו ויל"ש מיהו
כי קבע סעודתיה עליה מנכך עליו
המזיא כמו בפורים מיהו ברזיו
שמשון פירא דלין לברך דלין המזיא
דחיו ויכו יריא: **על** אחר.
משמע שדרך היה (ו) לסלק השלחן
קודם ברהמ"ו ולכאורה קשה למהג
שלו שאת מקפידים שלא לסלק
הלחם קודם (ו) ושמה בימייהם נמי
לא היו מסלקין השלחן מקמי המנכך
כי היו מנכין שחר הסוכין לפי
לפי זה שלחנות קטנים לא אכל
שחי עמנו אוכל על שלחנו אבל את
שרגילים לאכול סולנו על שלחן
אחד את נחא לסלק השלחן עד
לאחר ברכת המזון: **רבי** יירא א"א
אבא. מיהו (ו) לפי מה שפירא
העולם הב לן ונברך אסור למשחי
בזה ברהם שפניו אחא לא אכל
לברך עליה וליכול ושמה היה
מבטל שהיה זו פת והיה זרץ
ברכת המזיא ונט"י וטורח היה
לעשות כל כך: **אחבא** יריש
גאורא ספבגין. מי ששח לאכול
אפיקומן ואמר הב לן ונברך אינו
היסח הדעת דאין אחבא דרשמנא
סמינן וא"ס שח וברך ולא אכל
אפיקומן א"ס לחזור (ו) דכל מצות
לשם מצוה עשויה והא דלמרינן"ו)
אמר הב לן ונברך אסור למשחי
וכן אברהם כולן הייט דוקא (ו)
אמר צעל הבית אבל לא אורח (וכי

דריש גזרותא סבבין. וכשרגילי לאכול
 ימים אם יתן להם צה"כ יומת ונראה
 ימים רבחה. והלכן קי"ן שנטל דיו
 (עטלה"א) **ברך** על הפת פטר את
 פסח אידנדיים הנאים לאחר סעודה
 יא קמיל' דברך על הספרות דלא פטר
 מאז ומתדבק עליה בורא מיני מוטות
 וכן משמע במגדל דהכיזי פסרת
 סבבין צ"ב. ואנו אין לנו הסדה אלף
 וזה אלף ושיבה שלטו היו בקצותנו
 על גגותא אחר ושכטו אכולני יחד היינו
 צה"כ א"י כעובדה לתמלירי דרב בברכת
 יא מנצח לעלמנו וז"ת מאי שטא דעוממר
 יליה ושמיא אינה בזה אלף לזה אחר זה:
 ואש"כ

לך לברך, כיון דעקר דעתיה מלמשת' טפי מהאי כסא בהאי ש
כלל אכל היכי דלא יכיל למישת, כגון ברכת המזון וכל ש
הדרי לא אפשי, משום הכי הוי חספה, אבל הכא בכיסוי
יטא, והא דאיבעיא לן, בא להם מן חסד המזון וברך שות

ההפציוו בו ונמלך לשותות כוס אחר, הרכורים הללו בערבי פסחים, ונקיט הכי השתא התם משתיא וכרוכי בה המשטה צריד לברד או לא, ולא אי